

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **BPMC HOLDING a. s., IČO: 06858007**
sídlem Výstavní 198/134, 703 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. René Gemmelem
sídlem Poštovní 39/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022 č. j. 27546/22/5300-21441-712772,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022 č. j. 27546/22/5300-21441-712772, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 20. 9. 2021 č. j. 3480721/21/3202-80541-84556 a dále byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje

Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 20. 9. 2021 č. j. 3444491/21/3202-80541-804556, č. j. 3445222/21/3202-80541-804556 a č. j. 3444611/21/3202-80541-804556.

2. V žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1) Žalovaný dovodil úmysl nesplnění daňové povinnosti daňovým subjektem Toroinvestbeton, s.r.o. (dále jen „Toro“ nebo také „daňový subjekt“) z příjmů daňového subjektu v rozhodných měsících, které dle žalovaného byly dostatečné k tomu, aby daňový subjekt daňovou povinnost splnil. Závěr správních orgánů, že pokud i přes dostatek finančních prostředků daňový subjekt svou daňovou povinnost nesplnil, nutně tak musel učinit úmyslně, považuje žalobce za chybný, a to z těchto důvodů:

- Zákonný požadavek na vědomost příjemce zdanitelného plnění o úmyslu daňového subjektu neodvést daň, a to k okamžiku zdanitelného plnění, v sobě zahrnuje také zákonný požadavek

na úmysl daňového subjektu daň neodvést, a to rovněž ke dni uskutečnění zdanitelného plnění.

Na takový úmysl však nelze usuzovat pouze z příjmu daňového subjektu, aniž by byla posouzena jeho výdajová stránka, resp. prověřena jeho celková ekonomická situace. Pokud správní orgány úmysl daňového subjektu daň nezaplatit dovodily výlučně a izolovaně z jeho příjmu, postupovaly chybně.

- Je třeba vzít v potaz okamžik, kdy se daňový subjekt dověděl o výši své daňové povinnosti za jednotlivé měsíce – červenec, září, říjen a listopad 2019. Daňový subjekt podal daňové přiznání k DPH za měsíc červenec 2019 až dne 2. 9. 2019, za měsíc září 2019 až dne 31. 10. 2019, za měsíc říjen 2019 až dne 25. 11. 2019 a za měsíc listopad 2019 až dne 11. 2. 2020. Přitom již od září 2019 byla správcem daně vedena proti daňovému subjektu daňová exekuce a příkazem ze dne 11. 9. 2019 byl postižen účet daňového subjektu u FIO banky, a.s. Za měsíc srpen 2019 daňový subjekt splnil daňovou povinnost v plném rozsahu.

- Daňový subjekt nemohl úmysl neuhradit daň pojmut dříve než v okamžiku, kdy mu byla daňová povinnost známa, což bylo nejpozději ke dni podání daňových přiznání, a současně mu nemohla být známa dříve než po skončení měsíce, k němuž se tato povinnost váže. Za stavu, kdy byla proti daňovému subjektu vedena daňová exekuce, nelze jeho příjmy vnímat jako příjmy, jež jsou k dispozici pro úhradu daňové povinnosti. K řádné objektivizaci možnosti daňového subjektu daň uhradit by bylo zapotřebí provést zevrubnou ekonomickou analýzu a posoudit jeho výdajovou stránku a dopady daňové exekuce na jeho finanční disponibilitu.

- Podle žalobce neuhrazení daně daňovým subjektem za měsíce červenec, září, říjen a listopad 2019 mělo dvě příčiny, a to chování pojišťovny Kooperativa a.s. (dále jen „pojišťovna“), která odmítla daňovému subjektu vyplatit očekávané pojistné plnění, a dále přístup správce daně, jenž zamítl žádost daňového subjektu o posečkání daně a povolení splátek. I v případě, kdy pojišťovna pojistné plnění odmítla vyplatit, by byl daňový subjekt schopen daňovou povinnost uhradit, ovšem ve splátkách. Žádost o splátky správce daně zamítl a bez dalšího přistoupil k daňové exekuci. Podle žalobce jde o typický příklad „zakleknutí“ správce daně na daňový subjekt, jenž nemohl postup pojišťovny ani postup správce daně nijak ovlivnit.

- Odlišný postup zvolila Okresní správa sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) a Revírní bratrská pokladna (dále jen „RBP“), které daňovému subjektu povolily hradit závazky ve splátkách dle splátkového kalendáře a daňový subjekt sjednané splátkové kalendáře plnil.
- Daňový subjekt tedy neměl ke dni uskutečnění zdanitelných plnění úmysl neodvést DPH, a proto nelze vědomost o tomto neexistujícím úmyslu dovozovat ke dni uskutečnění zdanitelných plnění ani u žalobce. Zákonná podmínka vzniku ručení za daňový nedoplatek ve smyslu ust. § 109 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění pro rozhodná období (dále jen „ZDPH“) naplněna nebyla.

2) V případě realizace zástavního práva k vozidlům ke splnění uhrazovací funkce dluhu zástavního práva, který měl daňový subjekt vůči žalobci, má žalobce pochybnost o existenci samotné daňové povinnosti. Realizace zástavního práva jednou ze zákonných forem není ničím jiným než prostou úhradou dluhu, v důsledku čehož zástavnímu dlužníkovi (daňovému subjektu) fakticky nevzniká žádný zdanitelný příjem. Daňový subjekt při realizaci zástavního práva k úhradě jeho dluhu vůči žalobci fakticky žádné zdanitelné plnění neobdržel.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce se v podané žalobě soustředí na otázku existence úmyslu neodvést daň na straně společnosti Toro, ale nerozporuje závěry správce daně a žalovaného týkající se otázek existence neuhrazené daně za šetřená zdaňovací období a výše, do níž za daň ručí (body 15 – 18 napadeného rozhodnutí), týkající se otázky neúspěšnosti vymáhání této dlužné daně u společnosti Toro, ani týkající se otázky existence personální provázanosti obou subjektů nabývajících takového charakteru a dosahující takové intenzity, že by záměr neodvést daň, pokud by byl u společnosti Toro dán, najisto minimálně mohl a měl být znám také žalobci (body 23 a 24 napadeného rozhodnutí). Tuto majoritní část závěrů napadeného rozhodnutí je tedy nutno vnímat jako nespornou.
4. K žalobnímu bodu 1) žalovaný odmítl argumentaci, kterou žalobce úmysl daňového subjektu neuhradit daň váže k okamžiku, kdy je mu známa daňová povinnost, resp. ne dříve než po uplynutí zdaňovacího období, k němuž se daňová povinnost vztahuje. Žalovaný poukázal na znění § 109 odst. 1 písm. a) ZDPH, jež váže vědomost ručitele k okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění a už z tohoto důvodu podle něj postrádá úvaha žalobce zákonný poklad. Akceptováním žalobcem formulované argumentace by byla v praxi aplikace § 109 odst. 1 písm. a) ZDPH fakticky vyloučena. Dále žalovaný poukázal na charakter samotné DPH, kdy fakticky její tíhu nese až koncový spotřebitel, DPH nijak reálně nezatěžuje majetek plátců a fakticky představuje v této sféře „průběžnou položku“, jejíž výše prakticky kopíruje výsledky ekonomické činnosti plátců, kteří s cenou uskutečňovaných zdanitelných plnění od svých odběratelů vybírají DPH. Plátcům, kteří DPH takto vybírají, pak nesvědčí jakýkoliv nárok, aby si namísto následného odvedení do státního rozpočtu ponechali finanční částku odpovídající vybrané DPH ve své dispozici a použili ji k jiným účelům, nebo takto nabyté finanční prostředky zkonzumovali na úhradu jiných závazků, využili na tvorbu záloh apod. I kdyby se plátce dostal do ekonomických potíží, např. způsobených nárůstem výdajů, není možné takovou situaci řešit tím, že přestane odvádět průběžně vybíranou DPH a tyto prostředky použije k „zalátání“ nastalých ztrát. Reálné počínání společnosti Toro bylo ve vztahu k DPH jí inkasované za předmětná

Shodu s prvopisem potvrzuje

zdaňovací období v rozporu s výše předestřeným předpokladem. Žalovaný odkázal na analýzu shrnutou v bodech 20–22 napadeného rozhodnutí, z níž správní orgány při posouzení úmyslu nezaplatit DPH vycházely a jež se neomezila na zkoumání příjmů společnosti Toro inkasovaných jako úhrady od žalobce, nýbrž komplexně hodnotila její ekonomickou činnost v r. 2019 s tím závěrem, že společnost v zásadě fungovala stabilně a průběžně činila zdanitelná plnění v nekolísavých hodnotách. Tyto závěry žalobce žádným konkrétním způsobem nerozporoval. Společnost Toro současně průběžně přijímala za svá plnění úhrady od svých odběratelů, včetně DPH, a žalobce, jakožto téměř výhradní odběratel v r. 2019 (90 % objemu zdanitelných plnění společnosti Toro) a osoba nadstandardně personálně propojená (viz bod 23 napadeného rozhodnutí) v tomto směru netvrdí opak. Navzdory optimálnímu stavu společnost Toro využila finanční prostředky k jiným účelům. Následně pak v souladu s tvrzením žalobce údajně doufala, že takto vzniklou „díru“ se jí podaří zacelit pomocí hypotetických finančních prostředků z pojistného plnění, o něž v dané době usilovala. Žalobce stran deklarované snahy o získání pojistného plnění neuvedl žádné podrobnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit si představu o této kauze. V daňovém řízení nebyla tato okolnost zmíněna vůbec. Pokud společnost Toro v předmětných zdaňovacích obdobích použila finanční prostředky ve výši inkasované DPH k odlišným účelům, aniž by měla současně dostatečně zajištěn jiný zdroj, nelze na její počínání nahlížet jinak, než jako na vědomou (úmyslnou) rezignaci na úhradu DPH za tato zdaňovací období. K námitce zamítnutí žádosti o povolení posečkání úhrady daně správcem daně žalovaný poukázal na podstatu institutu posečkání podle § 156 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) a doplnil, že společnost Toro spolu s podanou žádostí nedoložila ani nenavrhla žádné důkazní prostředky, a už proto nemohla nabýt legitimního očekávání kladného rozhodnutí. Odlišný přístup ČSSZ a RBP považuje žalovaný za zcela irelevantní.

5. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že tento nebyl žalobcem v daňovém řízení bytí jen zmíněn, poprvé jej formuluje až v žalobě. Žalovaný předně poukázal na právní úpravu obsaženou v ZDPH (§ 2 odst. 1, 2, § 13 odst. 1, odst. 3 písm. a) ZDPH) a zdůraznil, že v tomto konkrétním obchodním případě došlo bezesporu k převodu vlastnického práva k majetku a tento převod byl převodem úplatným. Žalovaný odkázal na str. 5 odůvodnění výzvy ručiteli ze dne 20. 9. 2021 č. j. 3444491/21/3202-80541-8044556, kde bylo shrnuto, že žalobce nabyl vlastnické právo k předmětným automobilům z titulu smlouvy označené „Dohoda o vzájemném zápočtu pohledávek a závazků ve smyslu § 364 Obchodního zákoníku“ (dále jen „Dohoda o započtení“). Touto smlouvou bylo ujednáno vzájemné započtení pohledávky ve výši ceny devíti blíže určených automobilů převedených do vlastnictví žalobce, vyčíslené včetně DPH, v rámci výslovně odkazovaného daňového dokladu č. 19911027, jež svědčila společnosti Toro vůči žalobci a stejně hodnotné pohledávky představované dříve zapůjčenými peněžními prostředky, jež svědčila žalobci vůči společnosti Toro. Tímto projevem vůle byl nahrazen právní poměr panující mezi nimi dříve z titulu zástavní smlouvy k movitým věcem uzavřené dne 27. 4. 2018 (dále jen „Zástavní smlouva“) a v ní odkazované Smlouvy o zápůjčce ze dne 26. 2. 2018, v jehož rámci žalobci svědčilo právo na navrácení finanční částky ve výši 1 250 000 Kč poskytnuté společnosti Toro coby zápůjčka, event. právo uspokojit tento dluh, nebude-li včas zaplacen, z výtěžku zpeněžení zástavy, jejímž předmětem bylo oněch devět posléze převedených automobilů, kterýmžto právům zrcadlově odpovídaly povinnosti společnosti Toro. Žalovaný zdůraznil, že nabytí

Shodu s prvopisem potvrzuje

vlastnického práva k devíti automobilům nemohlo být výsledkem realizace zástavního práva, neboť Zástavní smlouva opravňovala zástavního dlužníka toliko k uspokojení formou prodeje předmětu zástavy a nepočítala s tím, že by se stal z titulu svého postavení jeho vlastníkem. V nyní řešeném obchodním případě se však obě smluvní strany namísto postupu v souladu s původně uzavřenou Zástavní smlouvou rozhodly pro odlišné uspořádání vzájemných vztahů cestou úplatného převodu vlastnického práva k dřívějšímu předmětu zástavy za cenu včetně DPH rovnající se finanční částce dříve poskytnuté společnosti Toro coby zápůjčka a započtením této ceny (včetně DPH) oproti pohledávce na vrácení této zápůjčky. Za tímto účelem pak smluvní strany uzavřely novou Dohodu o započtení. V důsledku této vůle smluvních stran je pak na místě nazírat na finanční obnos, původně poskytnutý žalobcem společnosti Toro jako zápůjčka, jako na úplatu poskytnutou za přijaté zdanitelné plnění v podobě devíti specifikovaných automobilů. V případě řešené transakce tedy byly naplněny obě podmínky stanovené § 2 odst. 1 a § 13 odst. 3 písm. a) ZDPH, takže na její předmět nelze než nazírat jako na zdanitelné plnění ve smyslu tohoto zákona. Žalobcem rozporovaná transakce nespadá pod žádnou z výjimek obsažených v taxativním výčtu § 13 odst. 7 ZDPH a ani na ni nedopadá žádné z osvobození uvedených v dílech 8 a 9, hlavy II, části 1. ZDPH, což žalobce ani netvrdí.

6. Podle žalovaného tak nemůže být sporu o tom, že převod vlastnického práva k devíti automobilům specifikovaným v daňovém dokladu č. 19911027 představoval uskutečnění zdanitelného plnění, v souvislosti s nímž společnosti Toro vznikla za zdaňovací období říjen 2019 povinnost přiznat a následně odvést DPH. Nelze ani přehlédnout počínání žalobce, který akceptoval společností Toro vystavený daňový doklad obsahující rovněž vyčíslenou DPH a nyní rozporované zdanitelné plnění zahrnul do svého kontrolního hlášení a daňového přiznání za zdaňovací období říjen 2019, přičemž dokonce ve vztahu k němu za toto zdaňovací období uplatnil také nárok na odpočet DPH. Nyní vznesená námitka vyznívá ryze účelově. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Žalovaný v doplnění vyjádření k žalobě (v reakci na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2025 č. j. 3 Afs 152/2023-58 v obdobné věci žalobce) doručeném krajskému soudu dne 3. 7. 2025 uvedl, že v nyní projednávané věci žalobce nenamítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ani nevznesl jakékoli výhrady vůči identifikaci souvislosti mezi jím přijatými zdanitelnými plněními a společností Toro nezaplacenou daní. K formulaci konkrétních žalobních bodů žalobce přistoupil tak, jako by naplnění této podmínky aplikace institutu ručení měl za nesporně naplněnou, když se věnoval výhradně otázkám příčiny nezaplacení daně, resp. podpoře tvrzení o absenci úmyslu společnosti Toro a v druhém žalobním bodě tvrzení o absenci samotné daňové povinnosti. Dále žalovaný upozornil, že navzdory shodě v osobě žalobce jakožto ručitele a daňového subjektu (společnosti Toro) se skutkový stav v nyní posuzované věci podstatným způsobem liší od skutkového stavu, který byl předmětem hodnocení NSS v rozsudku ze dne 16. 5. 2025 č. j. 3 Afs 152/2023. V nyní sledovaných zdaňovacích obdobích nebyla daňovým subjektem daň zaplacená v plném rozsahu. Je proto evidentní, že se jednalo o nezaplacenou daň spjatou se všemi zdanitelnými plněními společnosti Toro uskutečněnými v těchto zdaňovacích obdobích, včetně těch, jejichž příjemcem byl žalobce. Dále žalovaný na základě obsahu spisového materiálu rozvedl důvody, a to ke každému ze sledovaných zdaňovacích období, pro které objektivně nemohlo

být nahlíženo na daň z žalobcem přijatých zdanitelných plnění od společnosti Toro jako na zaplacenou, přičemž nezaplacená daň je daní ze zdanitelných plnění přijatých žalobcem.

8. V další části vyjádření žalovaný uvedl k otázce vědomostního testu, že závěry rozsudku NSS sp. zn. 3 Afs 152/2023 jsou plně aplikovatelné na nyní souzenou věc, neboť návětí § 109 odst. 1 ZDPH je společné pro písm. a) i pro písm. c) označeného ustanovení.
9. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce v žalobě rovněž nijak nerozporoval závěr o nadstandardním personálním propojení obou subjektů, na jehož základě žalobce mohl a měl vědět, že daň z příslušných zdanitelných plnění nebude společností Toro úmyslně zaplacená. Způsob, jakým se v nynější věci daňové orgány vypořádaly s otázkou žalobcovy vědomosti o úmyslu společnosti Toro nezaplatit daň, je souladný s právním názorem NSS vyjádřeným v rozsudku sp. zn. 3 Afs 152/2023 (body 48–52). Pokud jde o rozhodný okamžik, žalovaný odkázal na bod 47 označeného rozsudku NSS.
10. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23. 7. 2025 č. j. 22 Af 29/2022-72 tak, že napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (dále jen „první rozsudek“). Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 17. 4. 2026 č. j. 5 Afs 209/2025-37 (dále jen „kasační rozsudek“) a věc byla se závazným právním názorem vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.
11. Po zrušujícím rozsudku NSS žalobce podáním doručeným krajskému soudu dne 12. 5. 2026 navrhl provést k důkazu spis správce daně doplněný v době od prvního rozsudku krajského soudu o další podklady, zejména o výsledch T. K. ze dne 16. 2. 2026, o pravomocný zprošťující trestní rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 44 T 88/2020 ze dne 2. 9. 2025, pravomocné usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 sp. zn. 3 Zt 19/2020 ze dne 17. 12. 2024, smlouvu o zápůjčce, podkladní doklady k zápůjčce a pokladní doklady o vratce zápůjčky. Současně navrhl výsledk svědka T. K. u jednání před krajským soudem.
12. K dotazu soudu žalobce sdělil, že navrženými důkazy hodlá prokázat, že společnost Toro neměla v době provedení předmětných obchodů v úmyslu nezaplatit DPH, a proto ani žalobce nemohl mít o neexistujícím úmyslu společnosti Toro nezaplatit DPH žádnou povědomost. Příčina nezaplacení DPH tkvěla v nezákonném trestním stíhání, které vedlo k ekonomické devastaci společnosti a ve skutečnosti, že pojišťovna porušila svou povinnost vyplatit pojistné plnění. Obě tyto skutečnosti byly pro společnost Toro neočekávatelné a nepředpokladatelné. Pokud pak společnost Toro hradila jiné závazky, jednalo se o řádné plnění na starší závazky, což navržené důkazy prokazují.
13. Žalovaný ve vyjádření k důkazním návrhům navrhl nevyhovět jim, a to s odkazem na kasační rozsudek NSS, zejména body 30, 35 a 40, kde NSS opakovaně výslovně vyjádřil názor, že v rozsahu zákonné podmínky úmyslu na straně dodavatele daňové orgány shromáždili dostatečné informace týkající se období před uskutečněním zdanitelných plnění a okamžiku jejich uskutečnění.
14. Dále žalovaný přiblížil, že po vrácení věci k dalšímu řízení na základě prvního rozsudku krajského soudu došlo k doplnění dokazování v souladu s ustálenou judikaturou NSS (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 4. 2007 č. j. 2 Ans 3/2006-49, publikované ve Sb. NSS pod č. 1255/2007), neboť žalovaný byl povinen pokračovat v řízení. Žalobce využil nově

otevřeného procesního prostoru a podáním ze dne 12. 12. 2025 vznesl nové návrhy na doplnění dokazování, včetně návrhu na výslech T. K. a návrhu na vyžádání dokumentů z trestního řízení. Dále se žalovaný vyjádřil k relevanci a použitelnosti doplnění odvolacího řízení uskutečněného v době od vydání prvního rozsudku krajského soudu do jeho zrušení rozsudkem NSS, přičemž poukázal na ust. § 124a daňového řádu, a na související judikaturu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019 č. j. 2 Afs 249/2017-66, bod 37 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2025 č. j. 14 Af 29/2023-192, body 29. 31, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 26. 2. 2026 č. j. 22 Afs 258/2025-73, bod 8). V návaznosti na uvedené žalovaný nepředložil krajskému soudu část spisového materiálu, který byl shromážděn v dočasně rozběhnuté fázi odvolacího řízení po vydání prvního rozsudku krajského soudu a předložil toliko dokumenty, které žalobce výslovně označil, a to protokol o výslechu svědka T. K. ze dne 16. 2. 2026 č. j. 537149/26/3216-60562-801142, smlouvu o zápůjčce ze dne 8. 7. 2015 uzavřenou mezi P. K. jako věřitelem a společností Toro jako dlužníkem, uznání dluhu společnosti Toro ze dne 29. 6. 2018, výdajové pokladní doklady vystavené P. K. ve dnech 17. 7. – 27. 7. 2015 a příjmové pokladní doklady o vrácení dlužné částky společností Toro P. K. v období od 1. 7. 2019 do 21. 10. 2019.

15. Žalovaný dále zdůraznil, že návrh na výslech T. K. v daňovém řízení předcházejícím vydání prvního rozsudku krajského soudu nebyl učiněn, žalobce jej učinil poprvé až v podání ze dne 12. 12. 2025, přičemž z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by vznesení návrhu na výslech této osoby bránila nějaká objektivní překážka a žalobce v tomto směru nic netvrdí.

Za tohoto stavu nejsou podle žalovaného naplněny podmínky pro provedení doplnění dokazování o daný důkaz v soudním řízení. Důkaz nebyl navržen ani v žalobě a poprvé byl vznesen při ústním jednání před krajským soudem dne 16. 7. 2025, tedy dávno po vydání napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce setrval v průběhu daňového řízení v pasivitě, kterou nelze dodatečně dohánět v soudním řízení (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2025 č. j. 14 Af 29/2023-192, bod 44, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 26. 2. 2026 č. j. 22 Afs 258/2025-73).

16. Žalovaný namítl, že žalobce jako důkazní návrh bez bližší výslovné identifikace označil smlouvu

o zápůjčce, pokladní doklady o ní a pokladní doklady o vratce zápůjčky. Žalovaný má z úřední činnosti za to, že jde o smlouvu mezi společností Toro a P. K. z r. 2015 a listiny s ní související, přičemž pro tyto důkazní návrhy platí totéž, co žalovaný vyslovil ke svědecké výpovědi T. K. Návrh na dokazování těmito listinami nebyl vznesen v daňovém řízení ani v odvolání.

17. Dokumenty pocházející z trestního řízení nebyly zahrnuty do doplnění spisového materiálu a nejsou součástí správního spisu. Žalovaný jimi nedisponuje. Má však za to, že v tomto rozsahu není dán důvod pro doplnění dokazování v soudním řízení. Nejedná se sice o důkazní prostředky ve smyslu odkazované judikatury nepřipustné, ale jejich provedení nelze mít

z podstaty

věci

za účelné. Žalovaný odkázal na judikaturu Ústavního soudu a NSS (např. Nálezy Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 127/96, sp. zn. III.ÚS 68/99 ad.). Trestní řízení a daňové řízení jsou dle konstantní judikatury navzájem zcela nezávislá, jakkoliv mohou v praxi vycházet z podobného či shodného skutkového základu. Zjištění daňového trestného činu

nepředstavuje podmínku pro rozhodnutí o doměření daně. Oba druhy řízení nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti de iure ani de facto. Dle tvrzení žalobce mělo být dané trestní řízení vedeno se společností Toro a s T. K. jako jejím jednatelem, a i kdyby vyústilo v částečné zastavení trestního stíhání a následné zproštění obžaloby, jak žalobce deklaruje, doplnění dokazování o v něm vydaná rozhodnutí by nemohlo ovlivnit rozhodování o předmětu projednávané věci. Skutečnost, že nebyla prokázána vina těchto osob ze spáchání trestných činů, nevypovídá nic o tom, zda bylo ve fázi daňového řízení do vydání napadeného rozhodnutí prokázáno naplnění zákonných podmínek pro vznik ručení ve smyslu § 109 ZDPH. Označené dokumenty z trestního řízení tedy minimálně postrádají potenciál potvrdit či vyvrátit skutečnosti rozhodné pro vydání napadeného rozhodnutí. Případně lze uvažovat přímo o plné absenci souvislosti s předmětem vedeného soudního řízení.

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a současně byl vázán obsahem žalobních tvrzení (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V dalším řízení byl krajský soud vázán rovněž právními závěry vyslovenými NSS ve zrušujícím rozsudku.
19. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce za zdaňovací období červenec, září, říjen a listopad 2019 přijal zdanitelná plnění od společnosti Toro deklarovaná daňovými doklady č. 19911019, č. 19911025, č. 19911027, č. 19911028 a č. 19911029. Správce daně vyměřil společnosti Toro v souladu s jejím daňovým tvrzením daňovou povinnost za zdaňovací období červenec 2019 ve výši 105 909 Kč, září 2019 ve výši 221 231 Kč, říjen 2019 ve výši 177 833 Kč a listopad 2019 ve výši 85 267 Kč. Společnost Toro uvedené daňové povinnosti neuhradila. Správce daně proto vydal dne 20. 9. 2021 žalobci jako ručiteli výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, kterými byl žalobce vyzván k uhrazení nedoplatku do výše ručení, neboť bylo správcem daně shledáno naplnění důvodů podle § 109 odst. 1 písm. a) ZDPH. V příloze výzev správce daně žalobci v souladu s ust. § 171 odst. 1 daňového řádu zaslal kopie rozhodnutí o stanovení daně společnosti Toro. Proti výzvám ručiteli podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
20. U ústního jednání před krajským soudem dne 2. 7. 2026 účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci. Žalobce setrval na provedení jím navržených důkazů dle písemného podání ze dne 12. 5. 2026.
21. Podle ust. § 109 odst. 1 písm. a) ZDPH, plátce, který přijme zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku uskutečněné jiným plátcem nebo poskytne úplatu za takové plnění, ručí za nezaplacenou daň z tohoto plnění, pokud v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění nebo poskytnutí úplaty na takové plnění věděl nebo vědět měl a mohl, že daň uvedená na daňovém dokladu nebude úmyslně zaplacená.
22. Jak vyslovil NSS v kasačním rozsudku „*smyslem a účelem institutu ručení příjemce zdanitelného plnění a cílem, k jehož dosažení má praktická aplikace tohoto institutu směřovat, je boj proti daňovým únikům na základě článku 205 směrnice 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty. Záměrem zákonodárce tedy bylo zavést do právního řádu další nástroj, s jehož pomocí by bylo možno efektivně přispět k minimalizaci nežádoucích daňových úniků a*

celkově k ochraně společného systému DPH. S vědomím tohoto cíle je třeba k interpretaci § 109 zákona o dani z přidané hodnoty a dalších ustanovení spoluutvářejících právní rámec tohoto institutu přistupovat.“

23. Dále NSS v kasačním rozsudku zdůraznil, že v nyní projednávané věci souvislost neuhrazené daně a posuzovaných zdanitelných plnění nebyla žalobcem rozporována, o předmětu a rozsahu ručení není sporu (odst. 27 kasačního rozsudku).
24. Dle ust. § 109 odst. 1 písm. a) ZDPH k aktivaci ručení je možné přistoupit jen v případě, že správce daně, na němž leží důkazní břemeno prokáže, že ručitel věděl nebo vědět měl a mohl v době uskutečnění zdanitelného plnění, že poskytovatelem plnění nebude daň zaplacená. NSS v kasačním rozsudku shledal, že daňové orgány zjistily relevantní objektivní skutečnosti, z nichž je možné spolehlivě dovozovat závěr o tom, že žalobce a měl a mohl vědět, že společnost Toro daň neuhradí (viz odst. 29 kasačního rozsudku).
25. Dále NSS vyslovil závěr, že „správní orgány shromáždily dostatek zjištění o konkrétní (finanční) situaci společnosti Toro a o jejím konkrétním počínání, a to ve vztahu ke každému z řešených zdaňovacích období, stejně jako o jejím vysoce nadstandardním propojení s žalobcem, a to v okamžiku, k němuž je zkoumána existence úmyslu na straně dodavatele – uskutečnění zdanitelných plnění – a v době bezprostředně následující, resp. v mezidobí mezi oním okamžikem a okamžikem, k němuž byl pojatý úmysl prakticky realizován (případně ve dnech po něm bezprostředně následujících) – nezaplacení příslušné daňové povinnosti nejpozději v den její splatnosti. V odůvodnění výzev ručiteli (žalobci) správce daně uvedl, jaké indicie (nepřímé důkazy) ze zjištění plynou, pokud se jedná o otázku subjektivní stránky jednání společnosti Toro. Soubor těchto indicií správní orgány pak vyhodnotily ve svém vzájemném souhrnu a na základě tohoto komplexního hodnocení dospěly k závěru, že na straně společnosti Toro je evidentní úmysl daň nezaplatit. Závěr o existenci onoho úmyslu, přestože se důvodná domněnka o ní ve většině zakládá na analýze ex post nastalých skutečností, byl daňovými orgány zacílen nikoli do doby, kdy analyzované skutečnosti nastávaly, nýbrž, a to plně v souladu s § 109 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, zpětně do období uskutečnění zdanitelných plnění. Jak plyne z příslušných pasáží výzev ručiteli a rozhodnutí stěžovatele, daňové orgány dovozený úmysl nezaplatit daň ve svých úvahách vnímaly coby přítomný od samého počátku, tedy od okamžiku, kdy si byla společnost Toro poprvé vědoma, že jí povinnost přiznat a následně zaplatit daň vznikla“ (odst. 30 kasačního rozsudku).
26. NSS dále v kasačním rozsudku poukázal na závěry již výše zmiňovaného rozsudku NSS v obdobné věci žalobce vydaného pod sp. zn. 3 Afs 152/2023, v němž se konstatuje „Z výslovné dikce § 109 ZDPH vyplývá, že důkazní břemeno stran skutečností zde uvedených leží jednoznačně na správci daně. To, že ručitel v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění či úplaty za něj věděl nebo vědět měl a mohl, že dodavatel má v úmyslu zkrátit daň či získat daňovou výhodu, musí správce daně, pokud bude požadovat ručení ze strany příjemce plnění, ručiteli prokázat. Nelze mu tedy přičítat k tíži skutečnosti, které nastanou ex post, tedy až poté, kdy k uskutečnění zdanitelného plnění (úplatě za něj) došlo“ (viz odst. 32 kasačního rozsudku).
27. NSS v kasačním rozsudku k tomu dále zdůraznil, že „skutečnost, že okolnosti daňovými orgány zkoumané za účelem závěru o existenci úmyslu společnosti Toro nezaplatit daň ve smyslu § 109 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty v podstatné části (nikoli výhradně) nastaly až po uskutečnění zdanitelných plnění, není překážkou jejich zahnutí (indicií z nich vyplývajících)

do úvahy o naplnění této zákonné podmínky. To, že daňové orgány ve své úvaze vycházely mimo jiné z takových ex post nastalých okolností, není překážkou pro věcný přezkum této úvahy v soudním řízení. Pouhá skutečnost, že daňové orgány vycházely mimo jiné z takových ex post nastalých okolností, totiž bez dalšího neznamena, že by svou úvahu odvíjely až od okamžiku po uskutečnění zdanitelných plnění. Ta, jak vyplývá z obsahu spisu, naopak mířila zpět v čase a dovozovala existenci úmyslu společnosti Toro od samého počátku, tedy již k okamžiku uskutečnění zdanitelných plnění“ (viz odst. 33 kasačního rozsudku).

28. NSS ve své judikatuře v daném směru nejen připouští možnost přihlížet mimo jiné k ex post nastalým okolnostem, ale dokonce přímo uznává, že vzhledem k objektivním limitům daňovým orgánům nezbyvá, než vycházet právě z informací takového charakteru (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2019 č. j. 2 Afs 162/2018-43).
29. NSS v kasačním rozsudku uzavřel, že *„daňové orgány mohly vycházet rovněž z okolností a skutečností, které nastaly později, vypovídají-li o skutkovém stavu, který tu byl již v době uskutečnění zdanitelného plnění. V projednávané věci existovaly dostatečně silné indicie, které následně skutkový stav v době uskutečnění zdanitelného plnění potvrdily; rozhodnutí stěžovatele tedy nebylo založeno na skutečnostech, které by byly zcela mimo rámec zjištění, která bral správce daně v potaz již od samého počátku, a která by snad nastala nezávisle jako zcela nová ex post. Pro unesení důkazního břemene postačí, pokud ze shromážděných a srozumitelně popsanych (byť nepřímých) indicií a zjištěných okolností v souhrnu plyne důvodná domněnka, že k nezaplacení daně došlo dodavatelem úmyslně. Jako zdroj takových indicií mohou sloužit prakticky jakékoli skutečnosti, včetně těch, které nastaly až ex post; mnohdy v tomto rozsahu daňovým orgánům totiž často nezbude než vycházet právě z informací onoho charakteru“* (odst. 40 kasačního rozsudku).
30. Krajský soud připomíná, že při opětovném přezkumu napadeného rozhodnutí je soud vázán právním názorem obsaženým v kasačním rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a musí z něj vycházet.
Od takto vysloveného závazného právního názoru nadřízeného soudu by se krajský soud mohl odchýlit, pokud by došlo ke změně práva či změně judikatury (např. formou nálezové judikatury Ústavního soudu). K takové změně však v daném případě nedošlo. Soud se může od závěrů NSS odchýlit také v případě, pokud se v mezidobí změnil skutkový stav věci, což však rovněž nenastalo.
31. Jelikož je krajský soud v dalším řízení po vydání kasačního rozsudku vázán výše citovanými závěry NSS, neshledal první žalobní bod důvodným a závěry správních orgánů jako přezkoumatelné, srozumitelné a věcně správné plně aproboval.
32. Pokud jde o důkazní návrhy uplatněné žalobcem v jeho písemném podání ze dne 12. 5. 2026 a zopakované u ústního jednání před krajským soudem dne 2. 7. 2026, krajský soud v souladu se závěry rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-89 vyhodnotil, že tyto důkazy neprovede, a to z následujících důvodů.
33. K důkazním návrhům provedeným žalovaným v mezidobí od prvního rozsudku krajského soudu do vydání kasačního rozsudku, k nimž mělo být dle žalobního návrhu přihlédnuto, krajský soud uvádí, že dle konstantní judikatury zamítá-li krajský soud při opětovném přezkumu žalobu, musí vycházet z toho, že nové rozhodnutí žalovaného se stalo neúčinným

Shodu s prvopisem potvrzuje

již okamžikem nabytí právní moci kasačního rozsudku NSS. Naproti tomu původně zrušené napadené rozhodnutí tímto okamžikem „obživlo“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 4. 2007 č. j. 2 Ans 3/2006-49, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1255/2007 nebo rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2013 č. j. 9 Afs 71/2012-34).

34. Tzn. že soud v tomto dalším řízení (po kasačním rozsudku) rozhoduje o žalobě za stejných procesních podmínek jako v době, kdy se jí zabýval poprvé (vyjma vázanosti závazným právním názorem kasačního rozsudku) čili přihlíží pouze k nově „obživlému“ napadenému rozhodnutí. Soud nemůže mechanicky zohlednit to, co vyšlo najevo v řízení, které před žalovaným běželo po prvním rozsudku krajského soudu, nemůže přihlížet k obsahu provedených výpovědí a dalších zjištění (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2024 č. j. 54 Af 25/2019-136, bod 60, jehož správnost potvrdil NSS rozsudkem ze dne 17. 7. 2025 č. j. 2 Afs 140/2024-36 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2024 č. j. 30 Af 67/2019-165, bod 24, jehož správnost potvrdil NSS rozsudkem ze dne 8. 9. 2025 č. j. 2 Afs 144/2024-63).
35. To neznamena, že by žalobce nemohl v rámci znovu otevřeného soudního řízení navrhnout i důkazní prostředky, které daňové orgány provedly v řízení následujícím po vydání prvního rozsudku. Nejedná se o „absolutně nepřípustné“ důkazy a platí pro ně pravidla týkající se dokazování, tedy že se musí vztahovat k včas a řádně uplatněným žalobním bodům.
36. Současně je však třeba zdůraznit, že daňový subjekt nemůže (volně) navrhopvat důkazy, které neuplatnil v předcházejícím daňovém řízení, avšak uplatnit je mohl (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 20209 č. j. 2 Afs 35/2009-91, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1906/2009, který sice zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 15. 3. 2010 sp. zn. I.ÚS 2082/09, ovšem pouze z procesních důvodů, které nezpochybňují trvalou validitu závěrů tohoto rozsudku). Tento rozsudek je také reflektován navazující judikaturou NSS (např. rozsudky NSS sp. zn. 1 Afs 103/2009, sp. zn. 9 Afs 268/2018 nebo sp. zn. 10 Afs 53/2025).
37. NSS v odkazovaném rozsudku č. j. 2 Afs 35/2009-91 vyslovil, že při přezkumu daňového rozhodnutí správním soudem je třeba v každém případě nalézt rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a jednak zamezující zjevným obstrukcím daňového subjektu na straně druhé. Na provedení důkazů nově navrženým teprve v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat obvykle tehdy, pokud 1) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a 2) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupříkladu proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).
38. V nyní souzené věci krajský soud na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žalobci nic nebránilo v navržení důkazů v daňovém řízení, neboť tyto důkazy byly proveditelné, ať už se jednalo o výslehy T. K., nebo listiny související s nárokem daňového subjektu vůči pojišťovně či se smlouvou o zápůjčce mezi daňovým subjektem a P. K. Tyto důkazy tak měly být žalobcem uplatněny nejpozději v rámci odvolání, z jehož obsahu se však nic takového nepodává (viz odvolání žalobce ze dne 20. 10. 2021). Daňový subjekt pak

nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. Krajský soud proto nemohl tyto důkazy provést, jestliže byly žalobcem navrženy teprve před soudem.

39. Žalobce v soudním řízení prezentuje nezákonné trestní stíhání společnosti Toro a Tomáše Kněžíka a porušení povinnosti pojišťovny poskytnout plnění jako hlavní příčiny vedoucí k nezaplacení daní. V odvolání však není žádná z těchto skutečností ani zmíněna, ačkoliv předmětná řízení již běžela, natož aby jimi bylo argumentováno. Žalobci lze přisvědčit v tom, že rozhodnutí učiněná v trestním řízení a civilistický rozsudek ve sporu s pojišťovnou v době daňového řízení neexistovaly, proto je k důkazu nebylo možno navrhnout. Krajský soud v intencích rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2005 č. j. 5 Afs 147/2004 uvážil, že tyto důkazy nedisponují vypovídací potencí, tj. nejsou způsobilé vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost (zde vyvrátit učiněné závěry o existenci úmyslu daňového subjektu daň nezaplatit), a proto k jejich provedení nepřistoupil. Jak správně podotkl žalovaný, řízení trestní a řízení daňové jsou zcela samostatná, vnitřně neprovázaná řízení, mezi nimiž není žádný vztah závislosti či podmíněnosti. Pokud jde o rozsudek ve sporu s pojišťovnou, jde o vyústění soukromoprávního soudního řízení, které již v době daňového řízení probíhalo, přesto jím žalobce v odvolání ani jindy neargumentoval.
40. Krajský soud v souladu se závěry rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-89 dále uvádí, že s ohledem na závazný právní názor NSS vyjádřený v kasačním rozsudku shledal navržené důkazy rovněž nadbytečnými, neboť skutečnosti, které jimi mají být prokazovány a jež se vztahují k otázce úmyslu daňového subjektu nezaplatit DPH, byly v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postaveny najisto. Tomu odpovídá také závěr NSS učiněný v bodě 35 kasačního rozsudku, že správce daně a žalovaný „*shromáždili dostatečné informace týkající se též období před uskutečněním předmětných zdanitelných plnění a okamžiku jejich uskutečnění, reálně z nich při vyslovení závěru o naplnění podmínky existence úmyslu u společnosti Toro ve svých rozhodnutích vycházeli; informace o finanční situaci společnosti Toro a o stavu její ekonomické činnosti, resp. informace o jejich vývoji napříč sledovaným obdobím, stejně jako informace o jejím dlouhodobém přístupu k placení daňových povinností, a informace svědčící o jejím nadstandardním propojení s žalobcem, coby indicie nasvědčující úmyslnému konání společnosti Toro (stvrzená již výše citovaným rozsudkem sp. zn. 3 Afs 152/2023), jakož celý skutkový kontext, na jehož pozadí k neuhrazení daně došlo, sehrály při formulaci výsledného závěru správce daně důležitou úlohu*“.
41. Výše uvedenou argumentací má krajský soud své rozhodnutí navržené důkazy neprovést za náležitě odůvodněné.
42. V 2) žalobním bodě žalobce zpochybnil existenci daňové povinnosti, jež se váže k realizaci zástavního práva k devíti nákladním vozidlům, která byla předmětem zdanitelného plnění za zdaňovací období říjen 2019.
43. Jelikož žalobce tuto námitku neuplatnil v průběhu daňového řízení, ale až v žalobě, žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí nemohl vypořádat. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předestřel právní rozbor úkonů žalobce a daňového subjektu stran vzájemného vypořádání pohledávek, jež se váže k předmětu tohoto zdanitelného plnění a uvedl důvody, pro které považuje tuto transakci za podléhající DPH.

44. Krajský soud ze správního spisu (výzva správce daně žalobci jako ručiteli ze dne 20. 9. 2021 č. j. 3444611/21/3202-80541-804556) zjistil, že zde uvedená zjištění správce daně (str. 5 výzvy) jsou souladná s vyjádřením žalovaného. Součástí správního spisu jsou také daňový doklad č. 19911027 obsahující soupis 9 automobilů za cenu včetně DPH, Dohoda o započtení a Zástavní smlouva, které potvrzují relevanci vyjádření žalovaného. Dále krajský soud z označené výzvy zjistil, že žalobce dle kontrolního hlášení za zdaňovací období říjen 2019 a dle daňového přiznání k DPH za říjen 2019 uplatnil nárok na odpočet daně z přijatého daňového dokladu, jenž se váže k tomuto obchodnímu případu. Z kontrolního hlášení žalobce za měsíc říjen 2019, jež je rovněž součástí správního spisu, krajský soud ověřil, že žalobce uvedl v oddíle B2, v řádce č. 10 předmětný daňový doklad č. 19911027 od dodavatele Toro. Již z tohoto důvodu má krajský soud druhé žalobní tvrzení za zcela nedůvodné, neboť žalobce v žalobě nemůže úspěšně zpochybnit existenci daňové povinnosti, kterou svým vlastním právním úkonem přiznal. Druhý žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
45. Pro úplnost krajský soud zmiňuje, že žalobce u ústního jednání před krajským soudem dne 16. 7. 2025 dodatečně uplatnil žalobní tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí co do vyhodnocení souvislosti mezi nezaplacenými daněmi a přijatými zdanitelnými plněními, které však krajský soud shledal opožděným s ohledem na ust. § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s.
46. Dle dlouhodobé konstantní judikatury správních soudů lze nové žalobní body uplatnit jen ve lhůtě k podání žaloby, která má prekluzivní charakter, takže její zmeškání nelze prominout. K dodatečně uplatněným žalobním tvrzením proto soud nepřihlíží (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999 sp. zn. I. ÚS 164/97). Pro úplnost krajský soud podotýká, že text žaloby podané v zákonné lhůtě (dne 27. 9. 2022) nepředstavuje předobraz žalobního tvrzení učiněných poprvé u ústního jednání před krajským soudem dne 16. 7. 2025. Dodatečná tvrzení žalobce u ústního jednání nelze považovat ani za rozvinutí žalobních bodů obsažených ve včasné žalobě, neboť spolu ani vzdáleně nesouvisí. Lze se rovněž ztotožnit s žalovaným, že žalobce tuto otázku neučinil ani předmětem odvolání, ač k tomu měl dostatečný procesní prostor.
47. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalovaný se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 2. července 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje